

Chemarea

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:

Pe un an.....	Lei 180.—
Pe un jumătate an.....	Lei 90.—
Pe 3 luni.....	Lei 40.—
Autorități și instituțiuni.....	Lei 500.—

In strelnătate dublu.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 19

REDAȚIA:

Cluj, Strada Regina Maria Nr. 4. — Telefon: 7-69
ADMINISTRAȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria Nr. 19. — Telefon: 10-96

Intre Cluj și Blaj.

Vitalitatea unui popor se marchează prin puterea de acțiune, prin tăria sufletului curat al mlădișelor sale tinere menite să îmbogățească armatura de rezistență și să întărească voința de a fi în mai bine a unui neam.

Acțiunea „Chemării” din 1926 își are semnificația ei, nu atât politică, prin faptul că tineretul — îndeosebi intelectual — a intrat să întărească cetatea de luptă a partidului național, ci mai cu seamă morală prin motivele cari au determinat-o și țelurile fixate. Ea a voit să fie — și cu succes a fost — un violent protest în contra imoralității practicate în bălăriile politice de stupide combinațiuni. Tineretul — și el — a ridicat din adâncul sufletului său — puternicul cuvânt de anatemizare, pentru a-l zvârli în masele poporului și astfel să se elimine paraziții, cari în măestră purpură a vorbelor voiau să îmbrace murdara goliciune a faptelor lor. — Năvalnicul avânt de atunci, a frânt în două tradiția gândirii, că tineretul în viața publică nu știe decât să urmărească oportune și personale scopuri de parvenism. La un simplu apel, fără constrângere din partea nimănui, fără a i-se scutura în față momeala bucașelei de beneficiu personal, s'a înșiruit fiecare în rândul luptătorilor definitiv hotărâți la orice acțiune, urmând fiecare convingerea intimă: datoria de a munci pentru un viitor mai bun al tuturor, de a intensifica lupta de stărpire a tuturor buruienilor din calea dreaptă a progresului, a dorului de dreptate și libertate a poporului nostru. Și am luptat cu o singură deviză: A da totul, fără a cere ceva.

Acestea au fost semnificațiile acțiunii pornite la Cluj. Pornirea de luptă dela început, trebuia ca după învingere să-și străbată mai adânc și mai intens calea până în cele mai adânci mase ale poporului. Oricât de întinsă ar fi fost acțiunea de până acum, oricât de superioare scopurile urmărite, trănicia lor va fi asigurată, când ele vor fi devenit un bun și un scop comun al întregii populații. Aceeași candelă a spiritului de luptă, aceeași tărie de credință va trebui să sălășluiască și în oraș și la

țară și în văi mănoase și în stâncile sterpe. Elanul de luptă va trebui transformat în elan de acțiune constructivă, înmulțind numărul celor cari în acelaș ritm și cu aceeaș conștiință, vor căra fiecare după forțele sale petricica menită să înalțe palatul măreț al neamului nostru. Cetățeni conștienți de drepturile și datoriile lor, capabili de acțiune și doritori

de acțiune, capabili de jertfă, iată, ceace este necesar pentru a putea întări construcția mecanismului de conducere al unui stat.

Chemând ajutorul lui Dumnezeu la această muncă desintezată prin sfințirea steagurilor celor 150 comune la Blaj, tineretul, intelectual și țărănesc strigă pentru a doua oară acelaș puternic, totdeauna neînfrânt și neînfricat:

Înainte!

Aron Păltineanu.

Di ministru de interne Alex. Vaida-Voevod, nașul celor 150 de steaguri cari se sfințesc azi la Blaj.

La Blaj...

Azi sfințim la Blaj 150 de steaguri ale organizațiilor chemăriste de voinici din județul Târnava-mică.

Tineretul luptător de pe Valea-Târnavelor jură azi la Blaj, sub cerul acesta sărbătoresc de primăvară credință eternă religiei politice a democrației reprezentată de mântuitorul neamului românesc: Iuliu Maniu.

Blajul care a cunoscut la 48 epopeea cea mai tumultuoasă a voinții de a trăi a acestui popor, Blajul lui Bărnufiu ascultă azi pe Câmpia Libertății jurământul miilor de voinici ai partidului național-țărănesc în care clocote idealul întrușipat al libertății eterne, pe care poporul românesc a câștigat-o victorios în toamna lui Noembrie trecut prin sfărâmarea oligarhiei brătieniste.

Blajule! Poporul românesc de pretutindeni îți trimite azi în semn de omagiu cea mai arzătoare închinare.

„CHEMAREA” se simte mândră sub ocrotirea idealurilor tale și e fericită că poate fi azi pe Câmpia Libertății prin tot ce are mai frumos și ales — prin zecile de mii de voinici cari jură azi credință steagului purtat cu cinste și glorie de Iuliu Maniu.

Voinici!

— Rânduri pentru solemnitatea de azi din Blaj, unde se sfințesc 150 de steaguri ale organizațiilor național-țărăniste. —

Natura însăși parcă era mai savuroasă în amploarea ei. Prin manifestările sale primăvăratece de un colorit pitoresc și deosebit, parcă intenționa să ridice nimbul, să înalțe fastul sărbătorii sufletului românesc, adunat pe câmpia din jurul Blajului, pentru ca prin tot ce a avut mai reprezentativ să ofirme existența și vitalitatea poporului nostru și să pronunțe hotărâri în consecință.

În acea seducătoare zi de primăvară de 3/15 Maiu 1848, 40,000 de Români, emisari plenipotențiași ai națiunii veniseră de pe plaiurile și meleagurile Ardealului îmbrăcași în haine de sărbătoare pentru a asculta crezul evanghelic, cuprinzând

dogmele naționale, ce urma a fi rostit de marele și eruditul Simeon Bărnufiu.

Reprezentanții autorizași ai sufletului românesc se adunaseră pentru ca — în urma spovedaniei comune, urmată de împărțirea cu taina crezului izvorit din intuiția instinctului național, instinct bazat pe acumulatorul celor mai distinse și pronunțate calități și virtuți cetățânești, menite a asigura un viitor strălucit poporului titular al acestor însușiri — să pronunțe în fața lui Dumnezeu și a lumii ferma și voiniceasca hotărâre, de a-și crea un viitor în concordanța reclamată de sufletul virtuos al națiunii.

Și a fost manifestarea sufle-

tului românesc de pe câmpia Blajului atât de emoționantă prin disciplina de fier, în care a decurs, încât a pus în uimire, a înduioșat pe însuși „generalul împărătesc”, trimis din ordin pentru a asista la adunare ca observator. Acest general împărătesc — al cărui nume îmi scapă — pătruns până în cele mai adânci cute ale sensibilității sufletești, involuntar s'a văzut nevoit să exlame: „Un atât de evocator entuziasm desfășurat într'o atât de fascinantă disciplină și ordine, nu poate izvorii decât dintr'un suflet bogat în virtuți și calități și conștiu de valoarea sa intrisecă, care prin mirajul acestor calități inevitabil își va croi soarta, ce o merită.”

Fără să vreau mi-a readus memoria acest măreț eveniment din istoria noastră, când voi voinici ai Târnavelor și Mureșului la imboldul sufletului animat de cea mai curată dragoste de glia strămoșească vă adunați pe câmpia libertății, pentru a rosti din nou crezul enunțat la 48 și prin înălțări de rugăciuni și închinare de drapele să investiți cu pecetea sfințeniei și cu tăria credinții voința voastră nestrămutată de a rămânea credincioși cu pietate acestui crez. Gestul și fapta voastră denotă, că sufletul vostru este plămădit din aluatul aceluiași virtuți și calități ca a strămoșilor voștri. Denotă, că puritatea sufletului vostru a rămas întocmă și nealterată de vicistitudinile și turpitudinea moravurilor postbelice.

Iată de ce sfințirea celor 120 drapele închinare ca simbol credinței voastre depășește cadrul obicinuit al unei manifestări de crez politic. Da. Prin actul vostru nu vă înregimentați în organizație politică, ci întrați numai oficial în aceea comunitate sufletească, care cu sfințenie și austeritate a fost, este și va rămânea pavăza tezaurului intact al sufletului națiunii.

Fie dar, ca solemnitatea momentului să se impregneze în sufletul vostru cu acea tărie, care să țină în voi pururi aprinsă flacăra iubirii de neam și țară, singura în măsură de a ne asigura viitorul și vitalitatea.

Alhor.

Drama unui om.

— Dr. N. Lupu. —

Drul Lupu a fost și este sclavul temperamentului său. Neastămpărat ca argintul viu și de un sentimentalism excesiv drul Lupu se manifestă în arena publică urmărind întotdeauna de fatalismul unei curbe politice care-l asvârle când la dreapta când la stânga partidelor de guvernare.

Incepând prin a fi prefect liberal în 1907 — înfocat prefect liberal — drul Lupu își părăsește tovarășii pentru a intra în 1917 în noul partid țărănesc al cărui șef și ideolog a fost Ion Mihalache. Insuflețit de programul democratic al partidului țărănesc drul Lupu este timp de 9 ani unul din cei mai înverșunați dușmani ai partidului liberal la adresa căruia n'a cruțat nici o invectivă și n'a lăsat nerostită nici o înjurătură, fie ea cât de birjărească și urâtă.

Ce-i drept n'a fost menajat în acest timp nici drul Lupu de partidul și presa liberală.

Cine nu-și aduce aminte de caricaturile mizerabile din „Viitorul” și „Universul” în cari drul Lupu era înfățișat ca o monstră dihanie — cu trup de lup și cap de om — purtată de lanț și expusă ca o arătare dela circ tuturor?

Cine nu-și amintește de *calificativele* de „vândut Moscovei”, „demagog”, „agentul jidanilor” apoi „filosemit” — și alte acuzații tari și nerușinate pe cari presa liberală le scuipa zilnic în obrazul drului Lupu?

Dar la un moment dat (1926) toate javrele liberale au amuțit.

Pentru că drul Lupu își anunța plecarea din partidul național-țărănesc și colaborarea necondiționată în guvernul liberal.

Pentru că omul a cărei viață n'a fost decât un salt înainte dintr'o anumită poziție și un salt îndărăt în aceeași poziție anterioară se întorcea în rândurile celor dela 1907 amăgit de un vremelnic portofoliu ministerial și tradând cu o scabroasă imoralitate „pe tovarășii săi de luptă cu cari „zice-se” a stăruit 9 ani „sincer” pentru acelaș crez politic.

Stelian Popescu în ziarul căruia se purtase cu puțin înainte campania de ponegrire împotriva drului Lupu — trase și el cu cerneala uitării peste trecut și cocoțai amândoi pe banca ministerială se îmbrățișează într'un sărut îndelung și iudaic.

Drul Lupu a părăsit partidul național-țărănesc pentru că, după propria sa mărturisire îl considera „incapabil” și lipsit de orice experiență de guvernare.

Di Maniu și Mihalache se 'nțelege au înregistrat plecarea drului Lupu ca pe un fapt divers și banal care se întâmplă ades în istoria partidelor — cu conștiința sigură că acel care se va căi în urmă tot drul Lupu va fi.

Și faptele confirmă pe deplin pe conducătorii partidului național-țărănesc.

Drul Lupu a regretat foarte curând gestul dsale nesocotit care l'a alăturat de reprezentanții unui regim de aspră și neagră oligarhie și oridecâte ori i-s'a dat oca-

zia și-a manifestat dorința — se 'nțelege cât se poate de diplomatic — de a reveni în partidul național-țărănesc.

Ne-aducem aminte că tocmai anul trecut, tot în primăvară, drul Lupu își exprimă prin un mesager trimis la dl Iuliu Maniu dorința de a se întoarce în rândurile democrației. Dar dl Maniu a cărui politeță și fineță e în deobște cunoscută i-a răspuns limpede: „*chestiunea acestei reîntoarceri e mult mai gravă decât s'o putem rezolva așa ușor. Ea ridică o delicată problemă de moralitate publică!* Da! reîntoarcerea drului Lupu în partidul național-țărănesc ar lovi brutal acest sentiment de moralitate publică, fiindcă drul Lupu — sunt sigur — „și-ar schimba din nou părul dar năravul ba”!

Și mai ales scriem aceste rânduri fiindcă în săptămâna asta s'a întâmplat la Cămeră un eveniment care schițează așa de limpede sbuciumul sufletesc al drului Lupu.

La discuția proiectului de lege al chirii drul Lupu a acuzat pe dl ministru Iunian, că această lege conține ceva neserios și provizoriu. Dl Iunian a ripostat drului Lupu că dsa n'are dreptul să vorbească așa, deoarece pe când a fost ministru în guvernul liberal n'a făcut nimic în direcția construcțiilor, prima condiție a soluționării rapide a problemei chirii. Luând din nou cuvântul dl Dr. Lupu, după ce a făcut câteva obiecțiuni generale a ținut să facă și câteva declarații de sentimentalism — în cari se adresa cu durere dlui ministru Iunian:

De ce mă tratați așa? Nu vă mai aduceți aminte de fostul amic politic cu care ați luptat 9 ani? etc. etc...

Aceste declarații cari închid regretul drului Lupu pentru pasul greșit ce l-a făcut în 1926 — n'a putut influența însă întru nimic pe fostul prieten și tovarășii de luptă dl ministru Iunian și care înțelege foarte bine că viața publică nu se poate conduce prin sentimentalism și menajamente.

Și dl Iunian a executat — așa cum trebuia — pe „fostul său amic politic” pe transfugul care se chiamă dr. Lupu. Dl Iunian i-a răspuns: „ori cum s'ar pune chestiunea domnule Lupu, Dvoastră să nu uitați cum ați fugit din rândurile noastre a celor „incapabili” pentru a merge în rândurile liberalilor, cei încărcăți de „experiență”!...

Precum se vede problema reîntoarcerii drului Lupu în partidul național-țărănesc e tranșată definitiv de frunțașii democrației. Trădarea trebuie pedepsită cu cele mai necruțătoare mijloace. Drama drului Lupu dacă poate impresionă, ea n'are dreptul la menajamente. Ea e tragedia tuturor fripturiștilor, a goldiștilor și a siringarilor cari tentați de situații grase au vândut în timpurile cele mai grele sufletul unui popor.

Și poporul nu cunoaște în această direcție nici o iertare.

Bazil Gruia.

Femeia în politică.

Când eram la Universitate aveam ca profesoară o femeie de o rară inteligență. Că era într'adevăr inteligentă, o dovedea faptul în sine că propunea la Universitate. Intr'o bună zi un coleg și chiar acela căruia pronia cerească i-a pus mai puține scântei de inteligență sub ceață, discuta cu profesoara o chestiune politică. Tonul discuției s'a urcat cu timpul și colegul zdrobit de avalanșa argumentelor contrare tezei lui, a recurs la ridicolul mijloc de scăpare; trântind — adevărat că pe un ton cuviincios, și cu zîmbet gentil — în nasul profesoarei: „Femeile la bucătărie”. Și mă uitam cu compătimire la „deșteptul” meu coleg, sortit a juca rol important în viața obștească, iar profesoara constrânsă la o „reîntoarcere la bucătărie” — de dragul „inteligenței” colegului meu. Cel puțin așa își închipuia colegul meu.

Acest caz mi-a rămas imprimat în memorie adânc și oridecâte ori aud ori citesc ceva despre încadrarea femeii în luptele politice, mi-l reamintesc.

Eram în excursie. Am poposit la notarul comunei. Se apropiau alegerile politice. În pridvorul notariatului un țărăran venise să ceară deslușire domnului notar, că unde să pună el „pecetul” la alegeri. Notarul monopolizat de noi, setoși de informații locale, autoriză pe consoarta lui să-i dea cetățeanului lămuririle constituționale; ea s'a și achitat de aceasta încredințare în mod vrednic. În ziua alegerii cetățeanul nostru mergea la votare iar consoarta notarului, la bucătărie. Așa e.

Era ficiorul unui conte. Nimic nu lua în serios decât planul de a-și asigura paradisul încă pe pământ; că pentru celalt nu se sbătea cătuși de puțin. Așa l'au crescut părinții. În frageda-i tinerețe a trăit într'o stare inconștientă de realitate, tocmai ca și la vârsta mai înaintată. Nu s'a zbatut după nici un fel de certificat școlar. A rămas cu bagajul intelectual ce întâmplarea și distracția i-a creiat.

Se îndrăgostise de doctorița din sat, fata unui umilit rob al pământului și plugului. În noul cămin ea, soția purta grija totului. Ea se căsnea cu percepătorul când era vorba de dare, ea reclama abuzurile unor oficialități, ea aduna cota mai mare pentru traiul cotidian, ea îl inscria și descria pe bărbat în liste și paraliste; ea îi aducea certificatul de votare și tot ea îi dădea și instrucții, unde să voteze conform intereselor generale. Și el vota.

Cum se desprimăvăra, hai la munte cu vitele. Soția și copiii nu-l revedeau, decât toamna târziu când îl alunga de pe munte zăpada. El cu oile, și vitele lui, cu cerul albastru și cu codrul lui, ea cu gospodăria și în luptă dificilă cu greutățile traiului cotidian.

Sosi prima zăpadă la munte și iată că familia îl revede pe cel nevăzut din primăvară. Erau — peste două zile — alegeri. Soția s'a îngrijit din timp ca la caz că soțul vine dela munte să aibe posibilitatea ca prin votul lui să îndrepte și el năcazurile țării. În ziua alegerii, ca unul care lipsit de ziar, de radio, de informațiuni, etc. în urma traiului de pe vârful muntelui, un jumătate an, habar ne având despre ce e vorba, deieagă pe soția lui să meargă la votare. Femeia în curent cu toate, ar fi votat dacă președintele secției de votare nu i-ar fi pus în vedere amenda. Soțul — în schimb — a fost pedepsit efectiv pentru neglijarea îndatoririlor cetățenești.

Era bătrână. Deși trecuseră multe peste capul ei, era încă în pline puteri. Suprema-i mângăere era rugăciunea de seară pentru odihna sufletelor celor trei copii morți ca ofițeri pe front și cu ginerile patru.

Intr'o zi o deșteptă tăietorul de lemne, moșul nepuincios și cu un picior deja în groapă, rugându-o să nu se supere — doamna — dacă azi va veni la lucru numai către amiază, dar el merge să voteze, căci e ziua alegerilor politice. Lacrimile au năpusit pe venerabila mamă, aducându-și aminte că în nu-

mele copiilor ei jertfiți pentru țară nimeni nu votează.

Avea sute de jughere de pământ. Bunătatea și nobleța-i sufletească erau admirate în întreg ținutul. A fost ales vecinic la orice alegere de deputat. N'avea în schimb sănătate. Dumnezeu însă l'a avut drag, i-a ușurat suferințele chemându-l în împărăția sa cerească. A lăsat în urma-i șase copii.

Erau mari fierberi politice. Tendințele centrifugale periclittau serios existența statului.

La alegeri orice derbedeu avu posibilitate să întărească prin votul său descompunerea; nimeni însă în aceasta familie n'a putut să contrabalanseze curentul periculos statului printr'un singur vot măcar; nici cei șase copii, nici mama lor nu era îndreptățiți să-și spună părerea. Bogăția națională — cele câteva sute de jughere — nu erau în drept să-și apere caracterul lor național.

El vecinic în birou... Ea numai atunci știuse cheia acestui mister când într'o seară, a venit acasă în tovarășia alor doi domni, spre a-și lua rămas bun de familie. Iși sărută copiii, căci pleca la pușcărie pentru a da seamă justiției ceva sume.

Ea numai din ziare aflase că soțul ei conducea dublu registru de casă (nu cassă!) Leafa servea numai pentru susținerea soției și a copiilor, pentru ceialaltă femeie... trebuia adunată suma pe căi particulare. Conflictul cu justiția s'a terminat cu „izbânda” lui, căci în justiția modernă lipsa de dovezi egalează cu nevinovăția. Așa e. Dar femeia, mamă alor trei copii, nu s'a mulțumit cu teoriile juristilor. Și-a asigurat copiii și se îngrija de educația lor creștinească și cinstită, ferindu-i de tătă lor și moralitatea acestuia.

În ziua alegerilor el vota unde-l trăgea, cum s'ar zice... sufletul, iar femeia se lupta cu greutățile vieții meditănd... cum va ști să asigure mai bine pâinea de mânezi a celor trei copii.

Dr. A. T. Mureșan.

Universitatea Populară „Nicolae Iorga”, din Vălenii de Munte.

Cursurile de vară ale Universității Populare „Nicolae Iorga”, din Vălenii de Munte, se vor ține anul acesta între 1 și 31 Iulie, iar conducerea lor va fi reluată de D-l Profesor N. Iorga, personal.

Inscrierile se fac de pe acum la „Liga Culturală”, Bul. Schitu Măgureanu Nr. 1, București I, unde se află instalat Secretariatul cursurilor.

Crema de față „Fortuna”
Albește ca spuma
Te face frumoasă
Ca o zână crăiasă
O poți afla întotdeauna
La Farmacia „Fortuna”.

Cereți și prin postă dela Farmacia „Fortuna”, Cluj, Piața Unirei 33.

Aviz.

Toți domni abonați, cari nu primesc regulat ziarul nostru să binevoiască a ne comunica aceasta, și numărul ce le lipsește pentru a lua măsurile necesare la postă. În corespondență vă rugăm a vă referi la numărul Dv. de abonat.

Administrația.

Scrisori din Roma.

Submarinul nou „G. Mameli” eșit din șantier abia acum, a fost supus unei grele încercări. A trebuit să bată recordul mondial de adâncire în mare, record ce mai pe urmă l-au câștigat Brazilienii cu 105 m. Inchipuiți-vă bucuria și mândria națională a italienilor, când registratorul submarinului „G. Mameli” scufundat în golful dela Spezia, arăta 117 metri adâncime dela suprafața apei!

Una dintre operele cele mai colosale ale Duceului e și bonificarea terenurilor necultivable, cum ar fi mocirlele, bălțile, lacurile etc. Italia prin aceasta îndrăznește lucrare, câștigă terenuri cultivabile în valoare aproape inestimabilă, totodată va micșora șomajul, sporindu-se în mod simțitor și posibilitatea de lucru. Despre aceasta genială realizare mussoliniană, cu altă ocazie voi scrie mai pe larg. Deocamdată voi aminti numai descoperirea geologică de o rară importanță ivită pe urma lucrărilor de bonificare dela lacul „Nemi” de lângă Genzano, din apropierea Romei. Apele lacului sunt secate de pompe uriașe și nemiloase căci lacul a fost „condamnat” la regim sec. Apa lacului Nemi scade zilnic 5—6 cm. căci pumpele trag câte 2000 litri la secundă. Iată că într-o bună zi lacul a desvelit o frumoasă taină a sa, taină păstrată secolii de arândul o: „nave romana”. Poate se vor găsi pe aceste urme și biserica: „Diana Nemorensis”.

Bonificare și descoperiri arheologice! Mai spună cineva că Mussolini nu-i genial și că nu are și noroc.

Zilele aceste se va deschide aviolinea: Italia—Egypt. Transportul persoanelor se va face prin hidroplane. Linia aparține societății „Societa Anonima Navigazione Aerea Italiana”. La 21 Aprilie se va deschide și linia aeriană Venezia—Brindisi.

Tezaurul italian a încasat pe anul 1928 Lire 93,000.000 taxă pe spectacol. Numai Roma singură a vărsat aproape 12 milioane Lire.

Cine a văzut Roma lui Nititi, Gioliti etc. și vede azi Roma lui Mussolini, nu se știe orienta. În decurs de 4—5 ani fizionomia Capitalei s'a schimbat până aproape la necunoaștere. Cuartiere întregi răsar ca de pe o zi pe alta. E adevărat că „părinții municipiului” sunt vecinic în oraș, lăsând burocrăția pentru funcționari...

Primul care — în ordine cronologică — a votat la alegerile din urmă a fost primul cetățean al Italiei: Benito Mussolini. Sosit la secție la orele 7-55 la ora 8 precis a votat „si”. Cum se știe 90 la sută dintre italieni l'au urmat, votând prin: „da” regimul fascist.

A murit Alcide Mussolini, unchiul Duceului. Timp de câteva decenii unchiul lui Mussolini a fost un muncitor sărăcuțos la minele de pucioasă dela Predappio. La bătrânețe a ajuns la gradul de șef-muncitor, și a fost decorat cu ordinul muncitoresc: „Cavaliere del Lavoro”. (Cavaler al lucrului). La înmormântare Ducele a fost reprezentat prin fratele său: Arnaldo Mussolini, directorul ziarului „Popolo D'Italia”.

Inventatorul radiofuziei senatorul Marconi, a fost primit în audiență de către Papa Pius. Cu aceasta ocazie s'a discutat înființarea stațiunii de radiotelegrafie pentru noul Stat pontifical. Lucrările vor fi conduse de însuși inventatorul Marconi. Stațiunea va fi una dintre cele mai puternice din Europa. Va sta în serviciul diplomației Vaticane, beneficiind și de un cifru special menit a păstra secretul diplomației Vaticane.

Nu de mult a fost înființat Consiliul Național pentru Cercetări Științifice, fiind numit președinte cel mai mare geniu actualmintre în viață: senatorul Marconi.

Presa italiană remarcă cu mândrie

că România importă anual 600.000 tone marmoră italiană. Dar oare ce se face cu ea la noi?

Conform tratatului de împăcare dintre Italia și Pontificatul Roman, Statul italian, trebuie să construiască în Vatican și o stațiune de cale ferată. Lucrările au început. Vor fi duse la sfârșit peste zece luni de zile și vor costa 150 milioane Lei. Ne putem închipui ce capodoperă artistică se va realiza din această uriașă sumă, cheltuită pentru o... singură stațiune.

A. Bihoreanu.

Topoloveni și Florica.

Două localități nu de departe de Pitești pe șoseaua mare ce vine din Capitala țării. Florica, un sat mic, dar cu marele castel, curte, cum voiți să-i spuneți, leagănu și ascunzătoarea celor trei luferi — după botezul unui liberal muscelan rămas mofluz, trei luferi: Ionel, Vintilă și Dinu, dintre cari, spre fericirea acestei țări, unul s'a stins la vreme, lăsând în urmă pe cele două come te cobitoare printre norii politici române.

Curte mare, castel, cotețe, grajd și capelă, pomi și arbori, găște, vaci și boi... cu o mare întindere de pământ, cu vii pomi și câmpie ce se pierde în undele Argeșului, mai lipsesc zidurile și porțile grele cu zăvoare pentru că avem o cetățue feudală.

Topoloveni, un sat mare, de frunte, cu târg săptămânal, cu fierbere mare, biserica sătească nouă dar în stil vechiu românesc, construită și devenită providențială, școala lui Ion Mihalache, satul lui în care și-a călit sufletul din suferințele clăcașilor și din cămătăria ciocoilor stăpâni de multe vii și mari moșii pe vremuri pe aci, pentru că iasă la lupta de eliberare și trezire a țaranilor. Aci s'au experimentat și înfăptuit ideile cooperăției celei mai înaintate: bancă populară, cooperativă de vinuri, brutărie cooperativă, cooperativă de consum, obștia de arendare și cumpărare... pentru că astăzi să stea mândră și triumfătoare „Federala Topoloveni”.

Un sat cu o viață nouă trezit la luptă și la muncă de glasul învățătorului. Un sat care dă dovadă de ceea ce poate face un învățător, adevărind vorbele din bătrâni că: „omul sfințește locul!”, atunci când acest om are un crez, un suflet și o voință tare.

Florica, sat mititel, par'că lumea ar fi fugit de aceste locuri...

Numai cărdul de vite, caii și catării seniorului, alergând în fuga mare la câmp ori la oraș, muncitorii și bouarii, paznicii porcilor ori ai găinilor... ființe ce aparțin curții... formează cea mai numeroasă populație dela Florica. În apropiere o infirmerie de stat, dispensar, tot pentru oamenii curții mai mult; așezată aci la 1—2 Km. de reședința plâșii; dar cu zidurile crăpate, cu paturi goale, fără vată și fără iod, mai mult o locuință bună pentru curte, pentru cei ce se tăiau cu coasa ori cu sapa la munca Domnului...

Sunt 2—3 ani de atunci: pe șoseaua mare prăfuită, ieșind din curtea brătie-nistă întâlnești zilnic câțiva copii de școală, cu alte cete din sat, sgribiliți și perpeliți, icoane ale sărăciei unei clase întregi din care s'au ridicat palatele și s'au strâns averile tribului oligarhic brătienist, în frunte cu șeful de aici, fără să mediteze la acestea, copiii mergeau la școala din marginea satului Florica, numele unei copile a familiei. Dar cine a dat casa pentru școala copiilor din Florica din serviciul marelui român?

Un strein, francezul Meyer, arendașul unei mari pepiniere de pomi... Un strein își dă casa pentru școala în satul lui Brătianu!...

Destul de eloquent faptul, care-i riguros exact. Și aceasta în anul când maaarele partid liberal anunța cu surle și cu tobe „ofensiva culturii”!

Un fapt de mică importanță, dar care pune în adevărata lui lumină fariseismul și panglicăria culturală a partidului, zis național liberal cultural.

Dinu Florian.

Problema regiunii în noua reformă administrativă.

Pentru un spectator obiectiv pare că se poate de oiodată întreaga dialectică juridică dezvoltată de partidul liberal începând cu „bătrâni” și terminând cu „tinerii-bătrâni”. Argumentele aparțin unei legalități specific liberale în care reaua credință joacă un rol determinant.

Pare straniu cum târgoveții zilelor de ieri, legați prin dulci interese se trezesc brusc într-o atmosferă de ideaje pură din care nu-i trezește decât durerea amară a unor vremi trecute când Bucureștii cu minunatele lor subterane, ofereau comod posibilitatea oricărei aventuri politice.

S'a creat o întreagă literatură, am putea mai exact spune filozofie a regiunii, arătându-se că din punctul de vedere al dreptului pur, teoretic, regiunea ar prezenta avantajii considerabile oferind perspectiva unei bune administrații, dar descentralizarea aceasta teoretică contrazice realitățile noastre politice, sociale și chiar economice. O autonomie locală mai largă în cadrul regiunii ne-ar duce inevitabil la regionalism sau chiar separatism în starea de spirit actuală ce domină provinciile alipite.

Punem întrebarea firească; căruia fapt se datorește (excluzând minoritățile etnice a căror nemulțumire în noul stat am convingerea că va dura atâta vreme cât li se vor distribui „fel de fel” de grații din partea politicianilor venali și nepopulari și iluzii din partea corifeilor iridentismului maghiar) nemulțumirea iscată în provinciile alipite? Nu este oare consecința directă a centralizării excesive ce-a permis toate abuzurile și ineptiile datorită necunoașterii situației

adevărate locale?

Fiecare regiune are fizionomia ei particulară în ciuda tuturor teoriilor onaniste, fizionomie ce trebuie respectată pentru activarea forțelor sale reale.

Argumentele ridicole de ordin constituțional alese pe sprânceană de uzurpatorii de ieri ai puterii se întorc în contra lor. Art. 1 din constituție „Regatul României este unitar și indivizibil” interpretat în sens liberal, ar trebui se ofere aspectul unui conglomerat amorf de oameni și pământ cu buricul în București.

Intrucât privește articolul patru din constituție nu este într-o nimic contrazis de actuala reformă, în care regiunea este concepută ca o deconcentrare a serviciilor publice pentru o mai bună și corectă gestiune a lor.

Nu constituie, după cum s'a spus răspicat o unitate administrativă constituțională, adică o persoană morală de drept public ce și-ar avea consacra în constituție, ci o simplă asociațiune de județe, pentru o mai bună gestiune a intereselor lor comune.

Organizațiunea mai mult s'au mai puțin complexă a regiunii nu indică absolut caracterul său de persoană morală de drept public.

Unitatea națională n'are nimic comun cu uniformitatea administrativă, care constituie din contra o exagerată tendință patologică.

Problemele fundamentale administrative, fiind de ordine materială, satisfăcute fiind în cadrul regiunii, nu pot împiedica unitatea spirituală a unui popor, atât de oropsit de fostele guvernări liberale.

P. Țutea.

Apelul nostru.

O lămurire pentru „Cuvântul”.

Prin ziarul „Cuvântul” ni s'a adus acuza că apelul pentru organizarea pe țară ar fi fost lansat fără știrea conducătorilor cu intențiunea de a semăna vrajbă. Pentru a risipi orice brumă de bănuială am publicat în ziarul „Patria” No. 85 din 19 Aprilie, următoarea lămurire:

„Reportajul „Se operează în Tineretul Țărănist”, publicat în „Cuvântul” nr. 1432 din 18 Aprilie a. c., punându-ne în cauză, nu poate rămâne fără răspuns.

Afirmația că în ziarul „Chemarea” ar fi apărut un manifest, fără știrea conducătorilor, menit să semene vrajbă între cele două organizațiuni, este cu desăvârșire eronată. De cari conducători e oare vorba? Căci conducerea „Chemării Tinerimei Române” a discutat în prealabil lansarea apelului, pe baza programului stabilit de comun acord de către delegații organizațiilor în chestiune, hotărând imediată lui realizare. S'a procedat deci absolut corect și conform uzanțelor chemăriste: democratic, rezolut și rapid. Și nu înțelegem în ce constă vrajba de care se pomeneste în reportajul cu pricina?

Cert e, că apelul nostru a avut un răsuneț strălucit. Rezultatele muncii de organizare, săvârșită în vacanțele Paștelor se vor vedea în curând. Machinațiunile din sânul Tineretului Țărănist nu ne privesc.

Iar reporterii „Cuvântului” ar face bine, să-și controleze informațiile, căci altfel strică buna reputație a ziarului.

Subliniem că apelul nostru a fost lansat în toată regula, fără nici o intenție de a produce vrajbă.

Chemarea Tinerimei Române „Comitetul de Presă.”

E foarte clar deci că s'a procedat cât se poate de corect din partea noastră. Nu putem ști din ce izvor s'a informat reporterul „Cuvântului”, bănuim însă că este vorba de sabotării acțiunii noastre, de cineva care operează în sânul tineretului țărănist după indicațiuni precise. Dar nu cunoaștem nici amănuntele acelei ședințe „revoluționare”

în care d-l Dr. Lupu sau d-l Duca și-ar fi trimis agenții lor turbulenți. Machinațiunile oamenilor dizordinei — îmbătrâniți în grele păcate politice — în sânul Tineretului Țărănist se sustrag controlului nostru și nu ne privesc.

Pe de altă parte nimeni nu poate presupune despre noi că activăm după indicațiunile lui Iani Dukas, sau ale doctorului Lupu. Idealurile și linia noastră de conduită au fost bine stabilite atunci când am pornit pentru prima dată la luptă. Am rămas pe lângă a-celeși principii și continuăm să luptăm cu gândul curat de a ne realiza programul.

E adevărat că pentru intensificarea și lărgirea acțiunii noastre s'au urmat tentative de colaborare între ambele organizațiuni și că în cele din urmă s'a alcătuit un program de activitate unitară, pe care organizațiunea „Chemarea” la acceptat. Noi am pornit ofensivă de organizare pe baza acestui program și continuăm, încrezători și cu fruntea ridicată, pe drumul ce l'am apucat, până la izbânda finală.

„Chemarea.”

CEL MAI POTRIVIT mijloc de reclame comerciale, este ziarul „CHEMAREA.” El este citit de ZECI DE MII de cetățeni. Prietenii noștri ne citesc din plăcere, adversarii politici de teamă, lumea neînregistrată în partid politic, ne citește pentru că știe că în ziarul nostru poate afla multe lucruri interesante. Fapt e că și unii și alții citesc ziarul „CHEMAREA” dela ALFA și până la OMEGA. Nu se poate imagina, nici o altă investire mai rentabilă deci, pentru un om de afaceri, ca strecurând reclama lui sub ochii scrutători ai cetățitorilor noștri. Incercați cât timp, IN SCOP DE INTRODUCERE, timp de câteva luni avem TARIF REDUS. ADRESA: Ziarul Chemarea, Serviciul Anunțurilor. Str. Regina Maria No. 4. Tipografia Națională.

Cețiți și răspândiți
„CHEMAREA”

Afară cu Valahii!!...

(at) Roadele faimosului pact dela Ciucea încep să răsără odată cu ivirea primaverii politice din Țară. Misterioasa înțelegere a dlui Goga cu Ungurii, rușinoasa abdicare a averescanilor în favoarea ungarilor..., capitularea ne-românească pe pământul propriu și desorbit al României, au fost cele mai regretabile atitudini politice, pe care vre-un politician român sau vre-un partid politic le-a comis în țara lui.

Rezultatele, nefaste natural nu întârzie, și sunt cele mai jenante, sunt cele mai izbitoare.

Indrăzneala și necuviința Ungurilor încurajați și electrizați de pactul ciucean al dlui Goga, merge paralel cu toleranța noastră, atingând aceasta îndrăzneală culmi nemaipomenite în vre-o altă țară binecuvântată cu minoritari.

Esirea brutală a dlui *Abrudbányai* în plină Cameră, esire inspirată de pactul dela Ciucea, bine că a avut un răspuns, dacă nu totatât de brutal, dar radical și românesc din partea dlui ministru Costăchescu, altfel...

Traficanții pactului dela Ciucea n'au cerut în plină Cameră a României nici

mai mult, nici mai puțin prin dl *Abrudbányai*, ca alungarea învățătorilor români din Secuime. Neglijarea limbei române și înlocuirea ei cu limba maghiară.

Atât. Ce păcat că dl *Abrudbányai* nu e deputat minoritar de ex la Roma și nu cere asemenea lucru, acolo căci garantat că ar fi fost pus la locul lui, mai altfel ca în țara prea tolerantă a „Valahilor“.

Prea e transparent însă planul partidului maghiar, decât să cădem în cursa lui. Se vede prea clar că Ungurii întâi cer, scoaterea învățătorilor români din secuime (biată loialitate maghiară!) apoi scoaterea învățătorilor din părțile ungurene, scoaterea românilor dintre secui, apoi din părțile ungurene, și în fine scoaterea românilor din Ardeal, și apoi ridicarea unui grandios monument autorului pactului dela Ciucea, salvatorului intereselor maghiare, dlui fost poet, fost ministru Goga.

„Afară cu Valahii“ din Ardeal!! „Trăiască Ciucea“, „Trăiască Goga“... Ce?!

Un apărător nechiemat.

Un deputat majoritar din Hunedoara, a făcut o comunicare în Parlament, adresată dlui ministru al justiției, în legătură cu numirile și avansările în magistratura din Ardeal. Comunicarea a avut aparența unei apărări a intereselor ardelenesti, călcate în picioare de actualul ministru al justiției, care prin numirile semnate de el a dat dovada deplină a sentimentelor sale ce le nutrește față de Ardeal și Banat.

În răspuns, ministrul justiției a afirmat categoric — ca să nu zicem altfel, — că la toate numirile și avansările a avut în vedere numai meritele, vechimea și examenele și că tot ce-a făcut, a fost conform cu interesul justiției. Copleșit de argumentele și de oratoria ministrului, interpelatorul din vajnic apărător al Ardealului a devenit blând mielușel și s'a declarat mulțumit cu explicările ministrului. Nu mult a lipsit ca de jertare să sărute mâinile Excelenței Sale.

Avem impresia, că atât comunicarea, cât și răspunsul, în felul cum s'au desfășurat, au fost o inscenare. Departe însă de a mulcomi nemulțumirea din Ardeal, ea îndârjește mai mult spiritele, care nu admit ca ofensa adusă ardele-

nilor de către dl Junian, să fie terminată cu comunicarea copilărească a unui deputat inconștient. Căci noi știm și afirmăm aici tot așa de categoric, cum ministrul justiției a afirmat contrarul de pe banca ministerială, că dl Junian și-a bătut joc și de vechime și de merite (poate merite liberale), avansând magistrați suspecți și recunoscuți de judecători incapabili, față de alți magistrați integri și de ispravă! Ba a trecut și peste recomandările făcute de Consiliul Magistraturii, revărsându-și grația pe cei în coadă propuși de acest Consiliu, pornit și el de altfel contra ardelenilor.

Oricari ar fi promisiunile dlui Junian pentru viitor, după primele probe date, avem motive să ne îndoim de seriozitatea lor și ne gândim cu îngrijorare la proiectele ce le pregătește despre organizarea judecătorească și unificarea codurilor. Opinia publică din Ardeal nu vede în D-Sa pe omul chemat să înlăturească această operă grandioasă, care cere alt spirit, decât acel de strămt sectarism bucureștean.

Iar slăbănogului interpelator îi mulțumim... cu proverbul unguresc... „Advocatul nechiemat...“

Rolul și activitatea Soc. „Cultul Eroilor“

În urma războiului pentru întregirea Neamului rămăneau răspândite pe tot cuprinsul Țării peste 400.000 morminte de eroi.

Pentru aducerea la îndeplinire a înaltei îndatoriri obștești față de glorioasele rămășițe pământești ale scumpulor noștri căzuți în războiu, în Septembrie 1919, s'a fondat sub înalta ocrotire a M. S. Regina Maria, Soc. „Cultul Eroilor“.

Atribuțiunile Societății sunt:

1. Cercetarea și descoperirea mormintelor de eroi fără deosebire de confesiune sau origine etnică.
2. Ingrijirea mormintelor și întreținerea acestora.
3. Comemorarea eroilor prin: sărbătorirea „Zilei Eroilor“, monumente, plăci comemorative, troițe, publicațiuni etc.
4. Execută, la cererea familiilor, exhumări de oseminte de eroi și transporturi la vatra părintească.

Pentru buna îngrijire a mormintelor de eroi — române și străine — societatea a adoptat principiul centralizării osemintelor în cimitire de onoare, organizate pe județe sau regiuni.

Până în prezent s'au organizat și întreținut peste 80 cimitire de onoare în care sunt centralizate circa 200.000 morminte de eroi. Societatea continuă cu organizările de cimitire și centralizări, făcând

apel călduros către toți bunii români, pentru a-i da un sprijin cât mai larg, spre desăvârșirea acestei pioase opere naționale.

Ziua consacrată pentru sărbătorirea și comemorarea eroilor este „Inălțara Domnului“ care anul acesta cade la 9 Mai.

Pentru această zi, Societatea „Cultul Eroilor“ va organiza solemnități în întreaga țară, potrivit unui program aprobat de Consiliul de Miniștri.

În vederea măririi fondurilor sale, Societatea „Cultul Eroilor“ a organizat cu această ocazie distribuția unor prea frumoase insigne comemorative a eroismului românesc.

EPIGRAMĂ

Unui tânăr liberal
care m'a... atacat.

Mă 'ntrebăbă toți: „De ce ești
Și nu te aperi? Ești timid?“
Să-i dau în cap? Este un risc,
Căci știu c'am să lovesc în vid.

Vestitorul antiliberal.

Cețiți și răspândiți
CHEMAREA

CRONICI DIVERSE

Radiofonia la sate.

(g.) Zilele trecute dl ministru de interne Alex. Vaida-Voevod a dat o foarte semnificativă circulară către toți prefectii de județe din țară.

Este vorba de circulara în care dl ministru Vaida își exprimă intenția nobilă de a lua cele mai rapide măsuri pentru instalarea de posturi de recepție radiofonică cu hautparleur în cele mai multe sate din țară.

Inițiativa aceasta este cât se poate de folositoare și ea constituie un titlu de onoare pentru acest guvern care a înțeles cel dintâiu să aplice mijlocul rapid de culturalizare al radiofoniei și la sate, unde se simte mai multă nevoie de lumină și cultură. Prin instalarea de posturi radiofonice în cele mai mari comune (deocamdată) se va putea aduce în modul cel mai urgent la cunoștința populației orice comunicare a ministerelor, orice știri metereologice, sfaturi agricole, știri de presă etc. iar în zilele de sărbători se vor putea auzi conferințe morale și religioase ori culturale precum și diferite concerte ori puncte de muzică religioasă și artistică. Folosul binefăcător al radiofoniei, nu e azi contestat de nimeni.

De aceea acest guvern care prin măsura luată asigură intrarea acestui ieftin mijloc științific de civilizație și cultură și în lumea satelor românești, dovedește cu prisosință că este într'adevăr guvernul poporului; guvernul încrederii populare care știe să fie demn și mândru de această încredere și de aceea orice act al său nu e făcut decât pentru binele și progresul poporului.

Dnii Petrovici și Manoilescu s'au înscris în partidul național-tărănesc.

Dnii Petrovici și Manoilescu cei mai distinși și capabili membri ai partidului poporului s'au înscris în partidul național-tărănesc. Încă de mult, chiar pe când erau miniștri, dnii Petrovici și Manoilescu au simțit că nu-și pot valorifica priceperea și munca în banda de tâlhari a averescanilor și de aceea n'au fost văzuți cu ochi buni de agenții domnilor Goga și Averescu, care nu puteau opera în averta statului — deși au furat destul — chiar așa cum ar fi făcut-o fără nici un control. Cinstea, talentul și priceperea dnilor Petrovici și Manoilescu n'au putut suferi mocirla morală și clanul tuturor incapacităților din partidul averescan și de aceea era firesc să se îndrepte spre partidul cinstei și al muncii creatoare al dnilor Maniu și Mihalache. Azi mâine în partidul averescan nu vor mai rămânea decât cei pătați cu păcate și furturi de milioane — căci oamenii cinstiți îl părăsesc — dându-i în chip iremediabil lovitura de moarte.

Noul director general C. F. R.

În locul dlui Ing. Teodorescu, fostul director C. F. R. a fost numit dl Ing. Stan Vidrighin, un specialist de reală valoare care ne face să nădăjduim că C. F. R.-ul care până azi a fost o instituție deficitară va fi de azi încolo la rangul celorlalte instituții similare din occident.

Scrisori dela Redacție.

Rubrică permanentă condusă de redactorul nostru special Tutankamen.

Som-șef, Loco. Dece nu? Aveți dreptate. Un joc plăcut de preferențe ori ramschli face cât întreg trecutul politic al partidului averescan. Așa e! Vă dau perfectă dreptate! Păziți-Vă însă de lichele, căci altfel nu vă vor s'ajunge nici bogățiile Castelului dela Ciucea. Nu vă recomand să jucați fals ca P. P. P. (Poetul-autor a Pătimitet Partidului Poporului), care vezi dacă a jucat fals a trebuit să fugă după parteneri politici... în Vechiul Regat. A risca totul pe o singură carte? Depinde! Lăzci băcsi și Șohpor au riscat, și știți ce au pățit? E drept că italienii, cari au ținut visuri fantastice cu Mussolini lor, au ajuns la alt rezultat. Norocul face mult. Numai puțin e însă adevărat că perseveranța și constanța face mult. Victoria — în totdeauna — depinde însă și dela însuflețirea cu care pornești la luptă. Ziceți că „mâncând t-ți vine pofta“? Da dar în politică și la cărți pelângă poftă se recere și: „eine bessere Ware“.

Esculap Boerescu, Cluj. Dece să mă mut la Cluj? Pentru că la voi există și autobuse? Pe cuvânt că eu umblu mai repede pe jos decât cum se duc autobusele dela un loc la alt. Eu când mă duc mă duc și nu duc pe nimeni în spate. La voi în autobusele voastre unul i-mi stă pe bățături, altul pe spate, altul se culcă pe mine. La sate eu i-mi maximez numărul persoanelor ce duc cu mine.

Tunțica Dulcica, Loco. Nu eu sunt de vină dacă ai plâns. M'am îmbrăcat precum ai comandat Tu, dar toamă din această cauză n'am putut să te acompaniez la Teatru. Am eșit din casă și primul automobil m'a stropit cu noroi, căci noi cultivăm în Cluj acest odios produs al străzilor, și a trebuit să mă reîntorc pentru a schimba toaleta. Am dat o nouă ofensivă în vederea părăsirii domiciliului, dar a trebuit să aștept până au venit dela oraș cu niște pompe să sece marea de apă din strada mea, să pot trece fără luntre. Speram să te văd, dar vezi

m'am încrezut în autobuse și m'am înșelat rău. Abia după un stert de ceas a venit unul, dar după cinci metri m'a lăsat în drum căci, suflând vântul, nu răzbea cu viteza, deoarece era bătrân și consumat. Am așteptat potolirea vântului. După un jumate ceas însă mi s'a spus că rămăneam definitiv pe drum căci șoferul e obosit. Am dat o nouă ofensivă pentru a-mi putea respecta cuvântul dat Ție. Dar ce-săți spun? Când am ajuns la teatru, eram tinos și zdrențos de râdeau copiii de mine.

M'am reîntors la domiciliu. Nu'i vina mea. La oraș — și mai ales în unele — nu cu una cu două poți părăsi domiciliul. — Iartă-mă și nu plânge.

Dimitriu, Cluj. Întrebăm, dacă e adevărat, deoarece Curentul din 15 Aprilie a. c. scrie: „Curentul“ a fost singurul ziar; care în cursul anului trecut a dus o documentată campanie contra administrației financiare din Cluj, unde sau comis fraude de zeci de milioane în dauna statului. D. Cristu Simionescu, director general al contribuțiilor directe din ministerul de finanțe, care era în drept a lua măsuri, nu s'a sesizat de aceste fraude, deoarece *finul său administrator financiar*. Dimitriu trebuia salvat cu orice preț.

Atragem atențiunea forurilor competente asupra fraudelor fiscale comise la Cluj cu concursul administrației financiare, etc.“

Domnule Dimitriu, cerem o desmintire sau o dare în judecată a amintitului ziar la caz contrar atragem și noi atențiunea forurilor competente pentru a se face o adevărată ancheta din partea Justiției, iar nu o transferare pe cum o credeți Dv. și prin care s'ar mușamaliza totul.

Redactor responsabil:

Dr. A. T. MUREȘAN

REINTORS

dela Târgul de Mostre din Lipsca și Viena, am adus pentru onor. mea clientelă cele mai noi articole de blănărie

pentru moda de primăvară.

Blănăria Vieneză

propr. Andrei Fărcaș

Cluj, Piața Unirei No. 33.